

ligge i Lovforslaget. — Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, mener Udvalget, at det er en væsentlig Forbedring af, hvad der vedtoges ved 2den Behandling, hvis man overhovedet kan sige, at det egentlig blev vedtaget; thi det blev kun vedtaget i Genhold til den udtryffelige Erklæring af den høitærede Justitsminister, at han ved 3die Behandling agtede at stille et Endringsforslag dertil. Saaledes som Bestemmelsen nu er affattet, finder Udvalget Intet derved at erindre. Udvalget kan Intet finde at indvende imod, at de Summer, der indkomme ved de i Paragrafen omtalte Kjendelser til Statskassen, anvendes til Foranstaltninger til Bondestændens Lary, og naar der saa siges, at til saadanne Foranstaltninger skulle ogsaa kunne regnes de enkelte Anvendelser, der specielt ere nævnte, da finder Udvalget ogsaa, at dette maa anses som ganske naturligt efter den Oprindelse, som de paagjældende Kjendelser have, navnlig naar der tillige er tilføjet, som det i Endringsforslaget er gjort, at det dog kun skal være, hvor Omstændighederne dertil give Anledning, og at de nærmere Regler for Anvendelserne skulle fastsættes ved Lov. Naar en saadan Lov bliver forelagt, vil det jo komme nærmere under Overveielse, hvilke Bestemmelser der kan være at træffe med Hensyn til at give denne Anledning praktisk Anvendelse, og naar man da, hvad jeg anser for meget sandsynligt, maatte komme til det Resultat, at det væsentlig bør være ved Laan til de Paagjældende, ved Laan paa billige Betingelser og ikke ved egentlige Gaver, at den Hjælp, der er Tale om, skal ydes, da troer jeg ikke, man vil kunne have Noget at erindre imod en saadan Anvendelse.

Justitsministeren: Den ærede Ordfører har i Grunden allerede forelagt Thinget samtlige Forslag, ikke blot dem, der ere stillede af Udvalget, men ogsaa dem, der ere stillede af mig. Forholdet er nemlig dette, at jeg tiltræder samtlige de Forslag, Udvalget har stillet, og Udvalget tiltræder samtlige de Forslag. Justitsministeren har stillet, saaledes at det saare lidt kommer an paa, hvem der egentlig forelægger dem; ja, selv med Hensyn til Affattelsen kan det siges, at det er vanskeligt at afgjøre, hvem der egentlig har skrevet det ene

eller det andet. Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, skal jeg sige, at jeg troer, det er fuldkommen rigtigt, at den Sætning udtryffeligt udtales, at i det Tilfælde, som der omhandles, bortfalder Fæstetvangen, naar 20 Aar efter Salget ere forløbne. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 3, som er stillet af mig, da har, som sagt, den ærede Ordfører allerede fremhævet, at dette Forslag er stillet i Overensstemmelse med, hvad der blev udtalt ved Sagens 2den Behandling, nemlig at Forslaget som det dengang forelaa, i sin væsentlige Tanke var rigtigt, men at det paa den anden Side var for begrænset, og det er i Genhold til den Erklæring, jeg dengang afgav, og hvori den daværende Forslagsstiller ogsaa var enig, at nærværende Forslag er affattet efter Konference med Udvalgets ærede Ordfører. — Forslagene under Nr. 4 og 5 ere ene og alene skrevne for Tydeligheds Skyld. Indenfor en vis Grændse er jeg naturligvis meget villig til, naar jeg ser, der er en Tvivl, der kan fjernes, da at medvirke til at fjerne en saadan. Ved Redaktionsændringer at fjerne enhver Tvivl, der kan opstaa, er naturligvis ikke muligt, thi da vilde Arbeidet, om jeg saa maa sige, blive endeløst; men er der visse Punkter, som af en eller anden Grund synes at have en særlig Interesse, saa ser jeg ikke, hvorfor Ministeren ikke gjerne skulde lempe sig efter et saadant Dnske og stille Forslag, naar en udtryffelig Tilføining ingen Glæde kan gjøre, men maasse kan bidrage til i en eller anden Retning at fjerne en Tvivl hos Noget, der ellers ikke var sikker paa, hvorledes Paragrafen var at forstaa. — Hvad Forslaget under Nr. 5 angaaer, vil jeg sige, at dersom Udtrykket skal være nøiagtigt, saa er det jo klart, at der i Loven ogsaa bør være nævnt, at med Fæsterens Samtykke kan Overgangen ske til Fæsterens Børn, Svigerbørn eller Stedbørn; det er Noget, som vistnok Ingen vilde tvivle om er Hensigten, men ser man skarpt paa Ordene i Paragrafen, efterat først Opmærksomheden er bleven henvendt derpaa, saa troer jeg, det maa erkendes, at det er rigtigt, at Tilføiningen gjøres. — Det Spørgsmaal, som blev reist ved 2den Behandling om Forholdet mellem Testationsretten efter Forord-